

La finestra oberta

ELISABET ZOPPETTI

L'atur que no s'atura

L'estiu passat vaig escriure a l'entorn de la nova normalitat. Em preocupaven les dades de l'atur al país, amb les conseqüències que té per a moltes de les nostres famílies.

S'havia publicat que la xifra de l'atur al mes de maig era de 1.761 persones inscrites al Servei d'Ocupació. Ara aquell pessimisme comença a estar més fonamentat.

Vàrem tenir un mes d'agost realment esplèndid, tenint en compte el marc internacional, profundament marcat per l'actual crisi sanitària. A més, vèiem en el nostre horitzó, la temporada d'esquí, que sempre ens porta abundants ingressos.

Però la realitat s'ha entossudit a portar-nos la contrària. En arribar el mes d'octubre, l'excessiva mobilitat de la festivitat del Pilar, ens va abocar cap un confinament. Però no el nostre, sinó el dels nostres veïns. Malgrat la frontera amb Espanya resta oberta, el confinament perimetral de la Comunitat Autònoma de Catalunya, ens va deixar amb un pam de nas.

No cal pas dir que els nostres números de contagi com els dels nostres veïns, no eren gens optimistes. La gent que entrava per la nostra frontera per venir, tant a fer estades en els nostres hotels, com per comprar, es va reduir, fins al mínim possible. Tots ens vam girar cap a la temporada d'esquí preguntant, fins i tot els mes ataus, esperant que ens permetés continuar amb l'activitat

comercial.

Però malgrat els diversos anuncis d'obertura de pistes, d'aixecaments de confinaments, som al mes de març, i la temporada d'esquí hem de donar-la per perduda. Tots aquells treballadors que al mes de desembre van sortir dels Ertos, hi han tornat i, malauradament, hi ha treballadors que encara no els han cobrat.

Els hotels han tornat a tancar, i tenim les botigues buides o tancades. I dissortadament algunes ja no tornaran a obrir mai més. França ha perllongat el confinament fins al mes de juny, i Catalunya ha desconfinat de poble a comarca. Nosaltres hem obtingut l'equiparació amb l'Alt Urgell. Aquí l'únic que guanya és el «senyor Mercadona».

El 10 de febrer el Govern va anunciar que tenim 1.264 persones aturades, dada de finals de gener, amb un augment de 104 persones, respecte del mes anterior. Mentre la botiga solidària de la Creu Roja, està acabant les seves existències.

La pregunta és «què passarà quan s'acabin els ertots? Quants es podrien convertir en acomiadaments? Malauradament, ja n'hi ha d'acomiadaments, però fins on poden arribar? El país podrà tornar a generar prou llocs de treball?».

El comerç tindrà la capacitat suficient per tirar endavant? I els hotels?

No vull ni pensar quants hotels ja no podran tornar a obrir portes quan tot això acabi.

Cal demanar respostes al Govern. Volem saber què passarà amb el nostre país quan es normalitzi la situació. Fins a quin punt l'economia del país es pot estirar per suportar l'enorme despesa que tot això comporta? Tenim prou capacitat econòmica per poder fer front? Una resposta de Govern, ha estat perllongar altres sis mesos, els contractes temporals dels treballadors que va contractar a l'administració general. Està bé, sí, però això no genera llocs de treball; apedaça la situació i res més.

De moment ens tenen distrets amb els youtubers que volen venir a viure al nostre país i les crítiques des d'un dels partits de govern a Madrid. Però no ens donen respostes. Necessitem que el país sigui capaç de crear llocs de treball, de crear feina. Hem de mirar la situació dels que estem aquí 365 dies a l'any, la gent que amb la nostra feina empenyem el dia a dia del país.

Calen respostes, decisions, fets, que de moment no es veuen per cap banda. Hi ha massa preguntes que esperen resposta. ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP